

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. T. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č. j. MV-93393-4/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 10. 2022, č. j. 55 A 41/2022-64,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1000 Kč** do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 21. 1. 2022, č. j. OAM-7552-101/PP-2019 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), výrokem I. zamítlo žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. mu stanovilo lhůtu k vycestování z území 35 dnů od právní moci uvedeného rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní brání proti napadenému rozsudku kasační stížností, kterou spojil s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku.

[5] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje skutečností, že má na území České republiky manželku, která je občankou České republiky a má tři nezletilé dcery z prvního manželství. Manželka stěžovatele je závislá na finanční i psychické podpoře stěžovatele. Stěžovatel žije na území České republiky již 25 let, plynne ovládá češtinu a je plně integrovaný do české společnosti. Nutnost vycestovat by měla fatální dopady na psychiku dětí manželky, které jej berou jako vlastního otce, přičemž stěžovatel si také chce nejstarší dceru své manželky osvojit. Na území České republiky žijí i rodiče stěžovatele a jeho bratr, kterému bylo uděleno české občanství. Nepřiznání odkladného účinku nemůže být ve veřejném zájmu, neboť v takovém případě by stěžovatel byl nucen na výsledek řízení o kasační stížnosti čekat mimo území České republiky, a nemohl by tak řádně vykonávat své manželské a rodičovské povinnosti.

[6] Ve své žádosti stěžovatel odkazuje také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v obdobných případech kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

[7] Na podporu svých tvrzení stěžovatel dokládá kopii oddacího listu s P. K. D. a fotografie s manželkou, dětmi a dalšími rodinnými příslušníky.

[8] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť nejsou splněny podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s., především podmínka spočívající v nepoměrně větší újmě, která by měla stěžovateli vzniknout v souvislosti s nastoupením právních následků napadeného rozhodnutí. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti řádně zastoupen advokátem, náležitá ochrana jeho práv je tedy zajištěna. Účastnit se projednávání kasační stížnosti má stěžovatel právo prostřednictvím udělení víza k pobytu do 90 dnů, zároveň je stěžovateli dána možnost účastnit se projednání kasační stížnosti videokonferenčně. Závěrem žalovaná uvádí, že v době uzavření sňatku stěžovatel neměl platné pobytové oprávnění, jeho rodině tedy muselo být zřejmé, že jeho pobyt na území České republiky nemusí být legalizován. Stěžovatel se přitom účastnil organizované drogové trestné činnosti.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[10] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

pokračování

[11] Odkladný účinek lze na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně. Tak tomu v posuzované věci není, jak kasační soud dále vyloží.

[12] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce charakterizoval v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[13] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).

[14] Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

[15] Je třeba zdůraznit, že pobytový status stěžovatele se zamítnutím jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nikterak nezměnil. Stěžovatel neměl a ani po provedeném správním řízení a řízení před krajským soudem nemá povolen přechodný pobyt na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ani vůči rozhodnutí žalované, by přitom na uvedeném ničem nezměnilo, jak níže rozvedeno.

[16] Nyní projednávaná věc se liší od posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku ve věcech, v nichž bylo účastníkovi řízení pobytové oprávnění odebráno nebo nebylo prodlouženo (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100). Nejvyšší správní soud v takovém řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí správního orgánu dovodil, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by sice stěžovatel mohl být donucen až v souvislosti s rozhodnutím o jeho vyhoštění, tato skutečnost ovšem nemůže být důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť lze jen stěží předpokládat, že cizinec má předejít případné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku správního vyhoštění. Uvedený případ je však skutkově odlišný od nyní posuzované věci, neboť stěžovatel v případě, jímž se zabýval citovaný rozsudek, pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo následně napadeným rozhodnutím odňato. Přiznáním odkladného účinku tedy bylo dočasně obnoveno jeho oprávnění k pobytu na území České republiky. V nyní projednávané věci však byla „pouze“ zamítnuta žádost stěžovatele o přechodný pobyt na území České republiky; k odnětí, resp. zániku jakéhokoli oprávnění k pobytu nedošlo. Pobytový status stěžovatele by se tedy nezměnil ani v případě, že by byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán, neboť jeho přiznání, které má za následek dočasné navrácení do právního stavu před právní mocí žalobou napadeného rozhodnutí, by s ohledem na povahu věci nemohlo mít za následek vznik nebo obnovení oprávnění stěžovatele k pobytu na území České republiky.

[17] Za případný nelze považovat ani odkaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012-37. V odkazované věci byl řešen jiný případ, a to odkladný účinek v souvislosti se správním vyhoštěním. V nyní posuzované věci byla stěžovateli zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[18] Jak již bylo zmíněno, výše uvedeným se nyní posuzovaná věc liší od případů, v nichž rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území České republiky opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 Azs 135/2016-37, či ze dne 10. 11. 2016, č. j. 5 Azs 224/2016-35). Rozhodná není ani skutečnost, že stěžovateli byl uložen výjezdní příkaz, neboť ten je sám o sobě spjat se skutečností, že stěžovateli nebylo uděleno pobytové oprávnění, které by legalizovalo jeho pobyt na území České republiky – jak již bylo řečeno, stěžovatel však neměl pobytové oprávnění ani před vydáním napadeného rozhodnutí.

[19] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho právech, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

pokračování

[20] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[21] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[22] V souladu s § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je s rozhodnutím soudu o předběžném opatření spojena poplatková povinnost, jež činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 1000 Kč. Protože stěžovatel do dne vydání tohoto usnesení soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku neuhradil, Nejvyšší správní soud jej zavázal ke splnění poplatkové povinnosti a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[23] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na podání adresovaném Nejvyššímu správnímu soudu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1020528522**.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn. 2 Azs 285 2022

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓